
er een wolk welk alle drie hemellingen bedekten en met een hoorde men uit dezelve eenen stem: ‘Deze is mijn zoon, mijne geliefde, in welke ik mijne welbehagen hebbe. Hoorst naar hem, niet alleen naar Mozes en Elia of de plechtigheden van hen, maar hoort naar mijnen zoon.’ Maar nu werden de Apostelen zoo bevreest dat zij met hunne aangezichten ter aarde vielen en nu kwam Jezus weer bij zijne leerlingen en zeide: ‘Mijne leerlingen, weest niet bevreest en sta op.’ En nu zagen zij hunnen meester weer in zijne vorige gedaante en van Mozes en Elia bemerkten zij niets meer. Deze waren weer naar den hemel, naar de zalige verblijfplaats gegaan, maar Jezus moest weer in het strijdperk gaan. Smorgens gingen Jezus en de drie Apostelen weer naar beneden en hij zeide tot hen dat zij niets van hetgeen zij de verlopen nacht gezien hadden, tegen de 9 Apostelen noch de andere menschen zeggen moesten, want dit zou bij zijne Apostelen en vrienden de gedachte van een aardsch koninkrijk gekoesterd hebben en bij de schriftgeleerden zou men hooren: Ja, nu wil hij ons iets wijs maken. Hij zeide vervolgens: ‘Zeg het hun niet eerder dan voor dat ik uit de dooden ben opgestaan.’ Nu zeide Petrus: ‘Wat is dat dan dat de schriftgeleerden zeggen dat Elia komen zal om u in de oprijting van uw rijk te helpen?’ Maar Jezus zeide: ‘Elia is reeds gekomen.’ En hiermede meende Jezus Johannes de Dooper. Wat die (170) opstanding uit de dooden beteekende, waarvan de Heiland gesproken had, wisten zij niet en begrepen het ook niet. De verheerlijking van Jezus op Thabor was dus noodig voor hem als mensch om hem aan te moedigen voor zijne geduchte strijd en voor de Apostelen om als de meester in lijden kwam en stierf, zij den moed niet zouden verliezen, maar altijd zouden denken: ‘Al sterft onzen Heiland, hij is groot en magtig en zal ons helpen.’ En dan zouden zij moeten denken wat er op Thabor gebeurt was.

Commentaar

In zijn *Handboek* verhaalt Polman hoe hij ooit, na het verhaal over de verheerlijking op de berg verteld te hebben, ‘de houding aannam van eenen bestrijder’ (p. 160) en zijn leerlingen op de hoogte bracht van een natuurlijke verklaring van de geschiedenis:

Jezus en zijn leerlingen hadden de berg beklommen, terwijl de lucht betrokken was; tijdens het gebed van Jezus waren de leerlingen in slaap gevallen; van enig gerucht werden zij wakker op een moment dat de wolken voorbij waren gedreven en de maan in volle kracht scheen; zij schrokken daarvan en meenden ‘dat het aangezicht van Jezus blonk, schoon het niet